

[Lykkeitoff]

debat med vores oplæg om fornyelse af den offentlige sektor.

Det siger sig selv, at jeg er tilfreds med de dele af moderniseringsredegørelsen, der ligger i forlængelse af vore egne overvejelser, og ser man på overskrifterne, viser det sig at være en ganske stor del.

Problemet er, at redegørelsen ikke rigtig kommer ud over overskrifterne – det er en lille, kort sag på 17 sider – og initiativerne bebudes i meget runde vendinger. Eksempelvis kunne det være interessant at få oplyst her i debatten, hvad det er for nogle fristyrrelser, man tænker på. En liste over det ville være interessant og give et mere konkret billede af, hvad det er, regeringen forestiller sig.

Umiddelbart synes jeg, det er noget meget positivt, at redegørelsen ikke repeterer det gamle borgerlige dogme om, at der skal fjernes mindst 10.000 stillinger i den offentlige sektor hvert år i de næste ti år. Jeg har noteret mig, at hr. Peter Brixtofte har bidraget til debatten med at prøve at pille den tåbelige blokering for en fornuftig diskussion ud, og det vil jeg også gerne kvittere for.

Udgangspunktet for en debat om fornyelse af den offentlige sektor må selvfølgelig være, hvordan man sikrer borgerne en politisk ønsket service så effektiv og så billig som muligt og i så tæt overensstemmelse med de lokale behov som muligt. Det kan betyde lidt flere eller det kan betyde lidt færre ansatte, men det kan aldrig være et mål i sig selv, at det bliver færre, og det kan det naturligvis i ganske særlig grad ikke være, når der fortsat er udsigt til 300.000 arbejdsløse. I den ulykkelige situation er det jo – hvad vi har haft lejlighed til at diskutere i andre sammenhænge – næsten gratis at beholde en hjemmehjælper eller en pædagog i arbejde i stedet for at fjerne stillinger. Og når stillinger alligevel fjernes, skyldes det, at kommunerne står med ryggen mod muren og tvinges til en ringere service, end de selv ønsker, men sender regningen videre til andre dele af de offentlige kasser, til staten og til a-kasserne.

Det er uklart for mig, om regeringen reelt har skiftet holdning til den offentlige sektors beskæftigelse. Hvis den har det, må det jo i praksis vise sig derved, at man sikrer kommunerne bredere økonomiske rammer allerede her i sommer.

Det er også uklart for mig, om redegørelsen betyder stop for de stadige attentater, som Venstres indenrigsminister, hr. Thor Pedersen, har rettet mod de kommunale erhvervsfremmende initiativer under henvisning til den meget ubestemte kommunalfuldmagt.

Det er velkendt, at mange kommunale Venstrefolk er enige med Socialdemokraterne og i øvrigt også, tror jeg, med en række af de konservative ministre om, at der skal være plads til nye erhvervsinitiativer, hvor private og offentlige instanser går sammen, og moderniseringsredegørelsen nævner i denne forbindelse yderst fornuftigt mulighederne for kommunal systemeksport m.v.

Socialdemokratiet har i sit debatoplæg netop peget på, at statslige virksomheder, styrelser og kommunale enheder skal have mulighed for at tage nye opgaver op og skabe flere arbejdspladser i form af indtægtsdækket virksomhed og i form af fælles selskaber med privat kapital. Der er jo ikke noget, der tyder på, at vi i nogen overskuelig fremtid vil nærme os fuld beskæftigelse, medmindre vi er åbne over for alle former for utraditionelle initiativer, herunder også et nærmere samarbejde mellem private og offentlige virksomheder – naturligvis uden ubillig konkurrenceforvridning over for eksisterende private virksomheder.

Jeg tør ikke helt håbe på, at den nuværende regering helt eller halvt har opgivet sine ideologiske betingede hæmninger, når det gælder offentlig produktionsindsats. Givet er det også, at mange borgerlige politikere fortsat ønsker privatisering af hidtidig offentlig virksomhed blot for princippet skyld.

Vi er til gengæld i Socialdemokratiet indstillet på at bryde ideologiske barrierer begge veje. Kravene om offentlige erhvervsinitiativer, hvor de kan skabe ny beskæftigelse, må modsvares af en lige så pragmatisk holdning, når det gælder udlicitering af opgaver, der hidtil har været varetaget af offentlige institutioner. Der skal ikke være blokeringer, hvis vi kan påvise, at andre kan løse opgaven bedre; blot skal de ansattes interesser i ordentlige arbejds- og overenskomstforhold sikres, når en sådan udlicitering eller såkaldt privatisering sker.

Men udlicitering er nok i praksis område-mæssigt mindre interessant end den fortsatte decentralisering inden for den offentlige sektor. Her er vi midt i en proces, hvor stadig mere